

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

**A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában**

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet weboldalán:

<http://adlibrum.hu/Mester-Gyorgyi>

© 2008 Mester Györgyi

© 2008 Ad Librum Kft.

Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanеvei.

A könyv adatai:

Szerző:	Mester Györgyi
Cím:	Fehéren, feketén. válogatott novellák
Kiadás:	Ad Librum Kiadó
Kiadási év:	2008
ISBN:	978-963-9888-68-5
Terjedelem:	206 oldal
Méret:	A5
Ár:	1990 Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

MESTER GYÖRGYI

Fehéren, feketén

válogatott novellák

AD LIBRUM

Budapest

2008

© 2008 Mester Györgyi

ISBN 978-963-9888-68-5

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Felelős kiadó:
az Ad Librum Kft. ügyvezetője

Ad Librum Kft.
1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.
info@adlibrum.hu

A borító és a kötet illusztrációit
Keglovich Tamás Milán
készítette

A könyvvel kapcsolatban további információ
érhető el az alábbi címen:
<http://podpress.hu/Mester-Gyorgyi/>

A sajt

Tudta, zűrös hét vár rá, hiszen tavaly is, amikor náluk „nyaralt” a neje húga a pereputtyával, szinte semmire se jutott a saját munkájával. Muszáj volt sok időt velük tölteni, egyes-bajos dolgait, beszerzéseiket intézni. Egyébként a családdal nem volt különösebb gondja, mindig is jól megfért a felesége rokonságával.

Nem tévedett, bejött az elképzelése. Egyik nap neki, másik nap a feleségének kellett kísérgetnie a vendégeket, de még a gimnazista nagylányt is befogták, hogy a szomszédos városka múzeumában, kalauzolja őket. Tavaly ugyan jártak már ott, de a kicsik idén is ragaszkodtak hozzá.

Hasonlóképpen elodázhatatlan, sarkalatos pontja volt a programnak a helyi sajtuspecialitás beszerzése, mert abból vittek tavaly, és mindenkinek nagyon ízlett. Még a nyolcvanéves mámi, sógornője anyósa is megkedvelte a nagylyukú, fanyarkásan sós sajtkülönlegességet, mivel kevés fogával még el tudta harapdálni. Az idős hölgy idén ugyan már jött, mivel közben ágyhoz kötött beteg lett, de a sajtra feltétlenül számított, és – állítólag –, azt üzenete, addig nem akar meghalni, amíg a kedvencéből még egyszer nem evett.

Ezen a héten azonban, mintha az egész világ összefogott volna ellenük, a piacokról eltűnt a keresett sajt. Még önszorgalomból is utánajárt, felvette a barátaival a kapcsolatot, segítenek beszerezni a sajtot, a már hazafelé készülődő vendégeiknek. Azonban itt is, ott is, csak azt lehetett hallani, hiánycikk most ez a tejtermék, sok volt a külföldi, felvásárolták a teljes készletet. Már a helybelieknek se jutott. Ekkor, a huszonegyedik órában, mentőkötelelet dobott neki a Jóisten. A gazdaboltban kezdett szokásos, reggeli bevásárló körútja során, véletlenül belebotlott egyik

régi katonatársába, nem tudtak elmenni egymás mellett szó nélkül. Főként nem szomszárban, ebben a tikkasztó nyári melegben. Beültek hát sörözni a közeli kerthelyiségbe. Szó szót követett, mígnem az került terítékre, hogy kinek, milyen gondja van a családjával. Ő nem panaszkodott, jól kijönnek az asszonnyal, a gyerekekkel sincs gond, csak hát a távolabbi hozzátartozók. A nej pereputtya. Még a jó viszonyban lévő rokonok közt is megesik, hogy akaratlanul is, egymás idegeire mennek, megoldhatatlan problémát okoznak a másiknak. Itt van például, ez a mostani eset – mondta. Én vegyem a lelkemre, hogy otthon az öreg mámi utolsó óhaja nem teljesül, mert mi ideki, Zetelakán nem tudunk neki a kedvenc sajtjából szerezni?! Hát akkora a baj?- kérdezte a barát. Miféle csudasajtot keresel te, amit beszerezni képtelenség? Erre ő elpanaszolta, hogy kereste, kutatta, már akár le is pénzelt volna valakit, ha pult alól, vagy bármi más módon szerez neki, de semmi foganatja. Lejárhatja a lábát, a sajt eltűnt a föld felszínéről, és holnapig, a rokonok indulásáig, már bizonyára nem is kerül elő.

Azt a nagylyukú, fanyarkásan sósat keresed ilyen nagy vehemenciával? – kérdezte ismét a barátja. A nővéremék is csinálják, ma délután épp látogatóba ígérkeztek. Megtelefonálom, hogy hozzanak egy darabot, és rögtön át is ugrom vele hozzátok. Azt sem tudta, hogy köszönje. Mégsem esik csorba a becsületén, mert az asszony már azt is feltételezte, talán nem is akarja igazán azt a sajtot megszerezni...

Nem is volt otthon, csak este mondta a felesége, hogy a barát meghozta a sajtot, és betették a hűtőbe. A sógorasszony nagyon örült neki, ő meg többször is elmondta, hogy aztán nehogy ott felejtsek a fridzsiderben, mert az már jóvátéhetetlen hiba lenne. Mit is szólna odahaza az a szegény, kívánós mámi, ha nem kapná meg az ő kis sajtját!

Régen aludt olyan nyugodtan és gondtalanul, mint azon az éjszakán. Még reggel is, mielőtt elindult volna a gazdaboltba, két csók között odasúgta búcsúzkodó sógorasszonyának: a sajtot jól eltettétek, nem fog megromolni?! Nem, ne izgulj, szóltam a Józsinak, hogy tegye be a nagytáskába.

A bolt után még beugrott a henteshez, egy kis dagadóért, úgy gondolta, jó lesz vacsorára, bár a napokban, a vendégek miatt elég sok húst ettek, megevett volna már valami tézstafélét is, mondjuk sajtosat. Azt nagyon szereti. Az asszonymak is eszibe juthatott volna. Na de ebben a sajthiányos időszakban? Nem várhatja el tőle, hogy még erre is gondja legyen.

Mire hazaért, alaposan megszemjázott. Első útja a hűtőhöz vezetett. Ahogy benyúlt a tejesdobozok mögé, hogy a kedvenc sörét kivegye, meghűlt benne a vér. Ott volt a sajt. Kicsit eldugva, a tejes és gyümölcsleves dobozok mögött, közvetlenül a sör mellett. Az asszony nem volt otthon, a papírfecnin hátrahagyott üzenet szerint, próbára ment a varrónőhöz, így nem is szólhatott senkinek, hová rohan, csak kezében a sajtos zacskóval beugrott a kocsiba, és nyomta a gázt veszettül. A rokonoknak már majd kétórányi előnyük van – gondolta –, lehet, hogy csak a határ közelében éri őket utol. Akkor is, mindegy, hogy milyen fáradság árán, de utánuk viszi a sajtot. Ezen nem múlhat a dolog, amikor annyit törte magát a megszerzésével. A Józsi, a figyelmeztetés ellenére, mégiscsak elfelejtette betenni a sajtot a nagytáskába.

Hajtott, mint a meszes, amikor végre az egyik benzinkút-nál utolért egy magyar rendszámú piros autót. A bennülők ismerősök voltak, akik ráadásul a rokonaikat is ismerték, mivel ugyanabban a kisközségben laktak, mint a sógorasszonyék. Ők is hazafelé tartottak. Megállt mellettük, kiszállt, és szinte esengve kérte őket, vigyék magukkal a sajtot, és hazaérve adják át a sógorasszonynak. Ha tudja, valamikor majd meghálálja. Azok csak nevettek, hogy milyen ijedt a képe, és nem akarták elhinni, hogy olyan fontos az a darabka sajt. De elvállalták a feladatot. Megígérték, még aznap este házhoz viszik a sürgős küldeményt.

Amikor elköszönt tőlük, újabb nagy kő esett le a szívről. Meg is volt rendesen elégedve magával. Mégiscsak remek egy fickó ő, ha meg tudott oldani egy majdnem megoldhatatlan feladatot.

Visszafelé már nem hajtott olyan gyorsan, kora estére ért haza, farkaséhesen. Otthon az asszony azzal fogadta: jó soká elvoltál, pedig a kedvenc ételedet akartam készíteni vacsorára.

Sajtos tésztát – már ha megtaláltam volna azt a darab sajtot, amit a tejes és gyümölcsleves dobozok mögé, a sör mellé tettem ma reggel. Képzeld, megszűnt hiánycikknek lenni, ma már szinte minden üzletben kapható volt a nagylyukú sajt. Nem hagytad te véletlenül nyitva a lakásajtót, amikor elmentél hazulról?

És abban a pillanatban, a két kő, ami a nap folyamán leesett a szívéről, mintha a fejére esett volna. Hát a saját vacsoráját vitte ő lóhalálában a rokonok után? Mégiscsak rendes ember ez a Józsi, betette a mámi kedvencét a nagyszatyorba...

Haj, haj...

A *haj*, ezen a *haj*nalon a szokásosnál is kócosabban ébredt.

Haj, de nehéz napom lesz – futott át rajta azonnal, amikor a rá váró *hajs*zára gondolt. Én, az egyébként *haj*líthatatlan, minő tortúrának leszek ma kitéve! Bő vízben fullasztás, erős, forró szélben szárítás, sütés, *haj*lítgatás, csavargatás, gereblyével tépés, *haj*tűkkel való szurkálás...

Bezzeg *haj*danán! Nem kellett senkihez igazodnom, arra *haj*oltam, amerre csak nekem tetszett. Kellett ez még nekem? *Haj*bókoltam én már eleget.

De szép is volt régen! A kezdetek kezdetén, selymes *haj*ppiheként, aztán süldőként, elomló tincsekkel, *haj*ón, száguldó biciklin rakoncátlanul lobogva. *Haj*landó vagyok kijelenteni, hogy nem csak az idő szépíti meg az emlékeket. Bár gyorsan eltelt a *haj*asbaba korszak, sokáig *haj*keféről nem is hallottam, s a *haj*nyírás is ismeretlen fogalom volt előttem. Nem kellett fejfedő, *haj*adonfőtt éltem át minden évszakot.

Azután kezdtek csak *haj*csárkodni felettem, s ez volt a kezdete minden rossznak. Független *haj*adonként, viselőm *haj*hászta az élvezeteket, habzsolta az életet, s elkezdett „foglalkozni” velem.

Először hosszúra növesztett, össze-vissza *haj*igált, hol előre, hol meg a hátára, *haj*lékonyságomat kihasználva, gátlástalanul, felelőtlenül bánt velem. *Haj*lama volt azonban a hirtelen, meg-gondolatlan változtatásokra is, s akkor meg szedett-vedett ruházatát kiegészítendő, tövig vágott, *haj*léktalanhoz hasonlatossá téve magát, s engem. *Haj*lok arra, hogy kimondjam felette a verdiktet, nem mindig bánt velem kesztyűs kézzel.

Döntéseiben később is *haj*líthatatlannak bizonyult, bár többen figyelmeztették, még korai, ne kötelezze el végleg magát. Nem

akarak részre*hajl*ó lenni, de én is a többieknek adok igazat, mert hiszen nekem is ettől függ a további sorsom. Ez csak a kezdet, ez a *hajnal*hasadásig tartó lakzi, a „csinált” frizura, aztán asszonyként már muszáj lesz a kinézetére többet adni. Igazodnia kell az igényes férjhez, *hajl*ania kell a másik akaratához. Azonban amilyen szeleburdi, *hajl*amos tréfának venni ezeket a jóslatokat.

De majd meglátja! Most még csak azt hallja, *hajnal*csillagom így, meg úgy, de lesz ez még másként is! Hosszú lesz a közös élet, s hamar lefoszlik a *hajnal*pír az arcról, jön egy-két *hajt*úkanyar, s végül a *hajl*ott hát! De addig is, az élet vizén lavírozni kell, *hajt*ani a létért, *hajsz*olni magát, sokszor fejet *hajt*ani, mígnem a *haj*ó révbe ér...

Akárhogy is, ha ebből a mai cirkuszból *hajam*nál fogva kihúzom magamat, s túlélem, majd csak túlélem a többit is.

Hát akkor előre, *hajr*á!

A holnap fogságában

Már egy éve volt hazulról távol a huszonéves fia, a fiatalúr, ahogy a cselédek emlegetni szokták. Kedves, szép gyerek, és ezt nem csak ő, anyai szemmel látta így.

Most végre hazajön. Külföldön tanul, és bár nem szegények, mégis csak nagy szó, hogy özvegyként nevelte fel a gyerekeit, s taníttatta ki a legnagyobbat. A legidősebbet, a fiút, mivel mellette még volt két lánya. Mint az orgonasípok: a kilencéves kislány, a magát már szinte felnőttnek tartó tizenhét éves, fiatal lány, na és az egykor majd apja helyébe lépő huszonéves fiatalember. Most hazajön. Tegnap kapta kézhez a lapját, hogy mára várhatja. Ebédre ér ide, ezért a kedvencét főzette.

Már két óra is elmúlt, még szerencse, hogy a többiekre ráparancsolt, egyenek. Elég ha ő megvárja a fiút. Aztán holnaptól majd minden másképp lesz. Akkor majd betartatja vele is a déli ebédidőt.

Fél háromkor táviratot hozott a postás. Az összehajtott papírt kíváncsian bontogatta, vajon ki és mit ír. Nem szoktak táviratot kapni. A postáskisasszony kusza soraiból lassan böngészte ki a lényegét: „Drága Mama! Elnézésemet kérem, de valami közbejött. Csak holnap érkezem. Kezedet csókolom, Ármin.”

Először bosszankodott. De hát a rántott csirkének már amúgy is mindegy volt, az már másnapig nem bírja ki. Majd ölnék holnapra új csirkét. Ha már a fia azt szereti.

A rákövetkező napon, újból kezdődött a nagy készülődés. Csibekergetés, forrázás, a főtt tollszag egészen belengte az ebédlőt. Hiába szólt a cselédnek, hogy vendég lesz, jobban ügyeljen, ne jöjjenek be a konyhai szagok. Az asztal szépen meg volt terítve, közeledett a dél. Azonban a harangszó nem a kedves, várvavárt vendéget hozta meg, hanem a postást. Na, ez is már

mindennapos itt nálunk – gondolta. Most vajon miért jött? Hamarosan megtudta, bár ne tudta volna meg sohasem! Elájult, feltámogatták, mindenki zokogott, a hirtelenjében előkerített orvos azt sem tudta, melyiket istápolja, vigasztalja. A kedves, a szép fia, a fiatalúr, előző este baráti társasággal szórakozott, hazafelé balesetet szenvedtek, és egyikük meghalt. Az ő egyetlen fia halt meg, a szemefénye! Hogy lehet ezt túlélni?!

Felvitték a szobájába, ahol úgy feküdt az ágyban, mintha maga is halott lenne. Nem beszélt, nem evett három napig, tán még a szemét se hunyta le.

A negyedik nap reggelén, a cseléd már kora reggel ott találta a konyhában, amint nagy serényen az aznapi menüt állította össze. Hiszen vendégük lesz, az egyszem fia látogat haza, hát jó falatokkal kell várni!

Délben megszeppenve, csendben ültek a lányok az asztalnál. Várták, hogy megkonduljon a harangszó, de hogy utána mi lesz, senki sem tudta. Hiszen a kedves vendég ebédre ígérkezett ... napokkal azelőtt. Az asszony is idegesen járkált fel s alá az ebédlőben. Akkor, miután elmúlt dél, hirtelen észrevette az almárium tetején felejtett táviratot. Az elsőt: „Drága Mama! Elnézésetet kérem, de valami közbejött. Csak holnap érkezem... ”

Meredten nézte a gyűröttes papírdarabot, majd felcsattant: „Majd kap tőlem a fiatalúr! Mindenki előbbre való neki a családjánál! Csak jöjjön haza holnap!”

Azzal, mint ha mi sem történt volna, asztalhoz ült maga is, és jelt adott, hozhatják a levest.

A nagyobb lány délután lopva felhívta az orvost, de az azt mondta, hagyják meg ebben a hitében az asszonyt, túl friss még a seb. Hátha pár nap múlva magához tér, s elbírja viselni az elviselhetlent.

Másnap minden megisméltődött. A táviratot senki nem merte elvenni az almárium tetejéről, ahová az asszony visszarakta. Aznap, az előző nap holnapján, megint várták a fiút, délig. Akkor az asszony megint felmérgekedett, de azért szaván átsütött a szeretet. „Haszontalan fiú, csak holnap jön, pedig tudhatná, milyen nehezen várjuk!”

És ez így ment nyolc éven át. Az orvos gyógyítónak tán jó volt, de jósnak mindenképpen rossz. A távirat papírját évente frissre cserélték, azonban semmi más nem változott. Gyógyír nem volt rá, a feltétlen anyai szeretetre.

A nagylány férjhez ment, a kicsit eljegyezték. Aztán a fiatalasszonynak gyermeke született, s nemsoká meg is keresztelték. És azokról a nagy alkalmakról a fiú mind elkésett. Mindig csak az a holnap – zsörtölődött az asszony, és napról napra összebb ment. Csak a nagy hinniakarása nem szűnt meg, az maradt a régi.

Egy napon, épp a déli ebéd előtt, a szíve görcsberándult, és ott esett össze a terített asztal mellett.

Az orvos nem sok jóval biztatta a családot. Elhasználódott, elkopott a szíve a sok várakozásban – mondta. És ez egyszer igaza lett. Az asszony a mentőben örökre lehunyta a szemét, de utolsó szavaival még a fiának üzent: „Mondja meg neki, doktor úr, mire holnap megjön, addigra én is otthon leszek.”

LEGYEN ÖN IS SZERZŐNK!

**Az Ad Librum kiadási programja gyors és egyszerű
könyvkiadást biztosít piacképes kéziratok számára.**

Ajánljuk:

- az elsőkönyvesnek, aki nem akar kiadóknál házalni
- az ismert írónak, aki tudja, hogy a könyve el fog fogyni, de nincs kedve egy bizonytalan NKA-pályázatra várni
- a kutatónak, aki másra szeretné az OTKA-támogatását használni
- az egyesületnek, amelynek nem akar az NKA-szerencsétől függeni
- a szerzőnek, akinek könyve meghatározott célközönségnek szól (szakkönyvek, tanácsadók)
- a türelmetleneknek
- azoknak, akik szeretnék lemérni, mennyit is érnek a könyvpiacon
- akik a szokásosnál magasabb (akár 40%-os) jogdíjat szeretnék

NE VÁRJON A PÁLYÁZATRA!

ADJA KI MOST!

A kiadási program a következőket foglalja magában:

- könyvészet (ISBN beszerzés, vonalkód készítés, kötelempéldányok kezelése, helyes címnyegyed és bibliográfiai adatok);
- szöveggondozás (gépelési, nyelvtani, központoszási, nyelvhelyességi, stílusi hibák javítása, egységesítés);
- tördelés (megfelelő oldal és tükör kialakítása, szövegek közti helyes tipográfia, jegyzékek létrehozása, képek szkennelése);
- borítótervezés (beleértve a jogtisztá illusztráció beszerzését, együttműködésben a szerzővel);
- digitális nyomtatás (Xerox színes és fekete gépeken többfajta méretben és kötéssel);
- marketing (külön weboldal minden szerzőnek, boltmarketing, letehető részlet (mint ez a pdf fájl is), hírlevél, prospektus);
- terjesztés (a saját online könyvesboltunkban és könyvesboltláncokon (Líra, Libri, Alexandra, Bookline) keresztül).

További információ:

<http://adlibrum.hu/> vagy az Ad Librum Kft. irodája:

Porta Irodaház 5. em. 17. 1107 Budapest, Mázsa tér 2-6.

Tel: (06-1) 814-2590, (06-20) 510-1558. Email: info@adlibrum.hu